

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.4. S. Ludovici virtutes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

Sæcul. XIII.
A. C. 1255.

Alexander auditis duarum partium Procuratoribus & Magistro Dominicanorum Generali declarat, se pro bono pacis statuisse sanctiones Universitatis moderari congruenter cuidam Gregorii IX. decreto. Igitur fusissime modum, quo Cancellarius Parisiensis docendi copiam faciat, præscribit, permittitque, ut hic ea potestate impertiat tot Doctores, quot decere putaverit, nullum eorum figendo numerum ne Regularium quidem. Ratam habet statutam cessationem lectionum, si Universitati fiat injuria. Denique pristinum in locum restituit Doctores Ord. Præd., ab Universitatis corpore sejunctos: huic mandat, ut eos recipiat, & omnes sententias contra eosdem latas retextit. Hoc diploma datum est 14 Aprilis an. 1255 & dicitur *Quasi lignum vitæ* ob verba, per quæ inchoatur. Papa simul Episcopis Aurelianensi & Antistiodorensi præcepit, ut has litteras executioni darent, ac singulariter ut duos Doctores Dominicanos Bonumhominem ac Eliam in prioribus cathedris repõnerent. Idem etiam Doctoribus Parisiensibus diserte imperavit.

Vading.
append. t. 2.
p. 23.
Duboulat
to. 3. p. 286.

§. IV.

S. Ludovici virtutes.

sp. Rayn.
v. 42. 45.

Eodem pene tempore Papa S. Ludovico petenti duplicem præstitit gratiam,

ut

ut docent duo diplomata 25 Apr. an. 1255
 data; in quibus eum prædicans dicit,
 Franciam, quamvis sua nobilitate regna
 cætera antecellat, per splendorem ejus
 virtutum altius eminere; eum magnam
 gubernando regno suo, sed præcipuam
 suæ salutis curam impendere; delicias, &
 quidquid soli ferviret corpori, contemne-
 re, ut emolumento ac decori animæ suæ
 tanto magis studeret. Consentit proin-
 ut nec Ludovicus, nec Margarita ejus
 conjux, nec Reges successores anathema-
 te vel interdicto percelli possint absque
 singulari Apostolicæ Sedis mandato. Præ-
 terea decem dierum indulgentiam con-
 cedit omnibus, qui Deum orarent pro Re-
 ge vivo, & post ejus obitum per annos
 decem. Crebritas censurarum, & has
 irrogandi facilitas eum cogebat ad-
 hibere cautiones ad se suosque tuendos.

Ludovicus in Galliam reversus exer-
 citia pietatis auxit bonaque opera sua.
 In corporis cultu & moribus demissior,
 accuratius subditis jus dicebat, & plus
 charitatis afflictis omnibus exhibebat.
 Trans mare etiamnum agens audierat,
 magnum quendam Sultanum sedulo cun-
 ctos in libros inquirere, qui Musulman-
 nis philosophis esse necessarii possent; il-
 losque suis descriptos sumptibus ac in bi-
 bliotheca sua reponere, ut litteratis o-
 mnibus, quando illis haberent opus, com-
 munes

Sæcul. XIII.
 A. C. 1255.

*Gaufr. de
 Belloloco.*
 c. 31.
 c. 23.

Secul. XIII.
A.C. 1255.

munes essent. Sanctus Rex ethnicos majore superstitionis suæ, quam Christianos veræ Religionis studio flagrare videns, ac videndo commotus statuit, post suum in Franciam reditum omnes libros ecclesiasticos authenticos utilesque, quos in bibliothecis Abbatiarum invenire posset, impensis suis transcribendos curare, ut ipse primus omnium, deinde docti ac Religiosi, quibus ad ipsum aditus esset, illos in emolumentum tam suum quam proximi legerent.

Hoc propositum fideliter exequens, ea tantum de causa ad gazophylacium Parisiensis sacelli sui locum securum & commodum exstruxit, quo SS. Augustini, Ambrosii, Hieronymi, Gregorii, cæterorumque Doctorum catholicorum exempla seu apographa plura congeffit sedulo, quæ perlibenter & ipse, cum ei vacaret, perolvebat, & aliis versanda dabat. Malebat vero libros denuo scribendos curare, quam scriptos emere, dicebatque, sic præter numerum etiam utilitatem eorum crescere. Partem librorum, quos ita in bibliothecam suam Parisiensem collegerat, Fratribus Minoribus aliam, aliam Dominicanis, reliquam Cisterciensibus Montis Regii testamento reliquit: quam Abbatiam in Diocesi Bellovacensi pro centum quatuordecim monachis ipse condiderat. Quoties legebat coram quibusdam

Gall. Chro.
10.4. p. 776.

dam familiaribus illiteratis, lecta de ser-
mone latino in gallicum scitissime conver-
tebat. Legebat autem libentius libros
Patrum utpote stabilitæ admodum autho-
ritatis, quam Doctorum recentium.

Sæcul. XIII.

A.C. 1155.

§. V.

Vincentius Bellovacensis.

Sancti Ludovici bibliotheca fuit, quæ
Vincentio Bellovacensi opportunita-
tem dabat componendi librum suum,
quem Speculum Magnum vocabat. Vin-
centius Bellovaci natus Ordinem S. Do-
minici vix institutum intraverat. Le-
ctioni præcipuam & compositioni operam
navantis fama usque ad aures Regis S. Lu-
dovici pervenit, qui benevolentia causa
Montem Regium, quo sæpe divertebat,
illum venire iussit. Vincentius apud
eum lectoris munere fungebatur, ac re-
giorum Principum studia inspiciebat; for-
tassis etiam monachos auditores habebat
& discipulos.

Echard.

Summa

S. Tho. vind.

p. 73. p. 16.

p. 19. 20.

Igitur Regis beneficio libris affluens,
litteras faciliores reddendi gratia e cun-
ctis, quos legerat, authoribus sacris &
profanis, quæ utiliora videbantur, in u-
num congeffit corpus: idque a *Speculo*
mundi, seu libello, quem hoc sub nomine
prius ediderat, distincturus *Speculum Ma-*
gnum dixit. Hoc grande opus in tres
divisit

p. 491.

p. 41.

p. 46.

p. 74. 75.